

CHRISTINA LAUREN

DRAGOSTE ȘI ALTE CUVINTE

Traducere și note de Cornelia Marinescu

Bookzone
BUCUREȘTI, 2023

prolog

Tata era mult mai înalt decât mama — *mult* mai înalt, adică. Avea un metru nouăzeci și cinci și mama abia dacă trecea de un metru șaizeci. Un danez uriaș și o braziliancă micuță. Când s-au cunoscut, ea nu știa o boabă de engleză. Dar până la moartea ei, când eu aveam 10 ani, se pare că ajunseseră aproape să-și creeze o limbă doar a lor.

Îmi amintesc de felul în care tata o îmbrățișa când ajungea înapoi acasă, de la muncă. Își trecea brațul pe după umerii ei, își afunda fața în părul ei și se apleca cu tot corpul deasupra trupului mamei. Brațele îi deveneau două paranteze care cuprindeau între ele cea mai dulce și secretă formulă.

Când se atingeau în felul acesta, eu mă dădeam la o parte, undeva în fundal, cu sentimentul că sunt martora unui ritual sacru.

Niciodată nu mi-a trecut prin minte că dragostea putea să fie și altfel decât atotmistuitoare. Încă de când eram doar un copil, am știut că n-o să mă mulțumesc niciodată cu mai puțin.

Apoi, însă, ceea ce nu fusese la început decât un mănunchi de celule maligne a ajuns să o omoare pe mama și eu n-am mai vrut să trăiesc vreodată un astfel de sentiment. Când am pierdut-o, am simțit că mă înec în toată dragostea aceea pe care o aveam în mine și care nu mai putea fi oferită vreodată. Mă umplea, mă sufoca, asemenea unei cârpe îmbibate în benzină, revărsate în lacrimi și tânguiri și într-o tăcere apăsătoare, pulsând. Oricât de tare m-ar fi durut pe mine, știam că pentru tata era și mai rău.

Am știut dintotdeauna că nu se va mai îndrăgosti niciodată de altcineva. În privința asta, tata a fost mereu ușor de înțeles. Era un tip direct și tăcut: pășea molcom, vorbea domol; până și furia lui era liniștită. La el doar iubirea era asurzitoare. Iubirea lui era un muget clocotitor și asurzitor. Iar după ce a iubit-o pe mama cu intensitatea unor explozii solare și după ce, cu o suflare abia simțită, ea și-a dat sfârșitul, mi-am imaginat că tot restul vieții lui tata o să fie posac și n-o să mai vrea niciodată o femeie așa cum și-o dorise pe mama.

Înainte să moară, mama i-a lăsat o listă cu lucrurile de care voia ca tata să-și amintească în timp ce supraveghea devenirea mea ca adult:

1. *Nu o răsfăța cu jucării; răsfăț-o cu cărți.*
2. *Spune-i că o iubești. Fetele au nevoie de aceste cuvinte.*
3. *Când e tăcută, fii tu vorbăreț.*

4. *Dă-i lui Macy zece dolari pe săptămână. Determin-o să economisească doi. Învăț-o valoarea banilor.*

5. *Până la 16 ani, ar trebui să fie întotdeauna acasă la ora zece cel târziu, fără excepții.*

Lista continua tot așa, până după ce treceam bine de 50 de ani. Nu era neapărat vorba că nu ar fi avut încredere în tata; voia numai ca eu să îi simt influența chiar și după ce nu va mai fi. Tata recitea frecvent lista, făcea adnotări cu creionul, sublinia anumite lucruri, se asigura că nu îi scapă vreo etapă sau că nu greșește pe undeva. Pe măsură ce am crescut, lista a devenit un soi de biblie. Nu chiar o carte cu reguli, cât mai ales o garanție că erau firești toate acele aspecte cu care eu și tata ne confruntam.

O regulă, mai ales, avea mare importanță pentru tata.

25. *Când Macy pare atât de obosită după școală, încât nu mai e în stare să spună nici măcar o propoziție, scoate-o din stresul zilnic. Găsește un loc convenabil și nu departe de casă, unde să evadezi în weekend și unde să-i lași un respiro.*

Chiar dacă mama nu și-a propus, probabil, niciodată să cumpărăm practic o casă pentru weekend, tata — un tip care lua lucrurile *ad litteram* — a strâns bani, a plănuțit și a cercetat toate orașele la nord de San Francisco și s-a pregătit pentru ziua când avea să fie nevoie să investească într-un loc unde să ne retragem.

În primii câțiva ani de la moartea mamei, m-a supravegheat și ochii lui albaștri ca gheața m-au privit cumva blând și iscoditor, în același timp. Îmi puneam întrebări care aveau nevoie de răspunsuri lungi sau

oricum mai lungi decât „da” sau „nu” sau „nu-mi pasă”. Prima dată când la o astfel de întrebare detaliată i-am răspuns absentă, cu un mormăit, prea obosită după antrenamentul de înot și după teme, plictisită în plus de efortul anost de a face față unor prietene insistent de dramatice, tata a telefonat unei agente imobiliare și i-a cerut să găsească pentru noi casa de weekend perfectă în Healdsburg, California.

Prima dată am văzut-o cu prilejul unei vizionări pe care o organizase o agentă din zonă. Aceasta ne-a deschis ușa cu un zâmbet larg și o privire ușor piezișă și critică la adresa agentei noastre venite din marele San Francisco. Aflată lângă un pârâu care avea să clipească încontinuu pe sub fereastra mea și ascunsă bine în umbra pădurii, casa era o cabană serios aplecată într-o rână, cu patru dormitoare și acoperișul de șindrilă, pereți foarte umezi și potențial igrasioși. Era mai mare decât aveam noi nevoie, cu mai mult teren decât ne-ar fi fost posibil să întreținem și nici tata, nici eu nu ne-am dat seama la vremea respectivă că încăperea cea mai importantă din casă urma să devină biblioteca pe care el avea să mi-o facă în debaraua generoasă din camera mea.

Și nici n-ar fi avut de unde să știe tata că întregul meu univers urma să se oprească la casa vecină, unde avea să fie ținut în palma unui tocilar slăbănog, pe nume Elliot Lewis Petropoulos.

acum

marți, 3 octombrie

Dacă trag o linie dreaptă de la apartamentul meu din San Francisco și până la Berkeley, distanța n-ar fi mai mare de șaptesprezece kilometri, dar, fără mașină, naveta tot îți ia mai bine de o oră chiar și în intervalele cel mai puțin aglomerate. Mă uit la ceas și zic:

— Azi-dimineață am prins un autobuz la ora șase. Două metrouri plus alt autobuz. Șapte și treizeci. Nu-i rău deloc.

Sabrina își șterge urma de spumă de lapte de pe buza de sus. Oricât de bine ar înțelege faptul că evit autoturismele, știu că o parte din ea crede că ar trebui pur și simplu să mă străduiesc să scap de asta și să-mi cumpăr un Subaru sau un Prius, așa cum face orice locuitor respectabil din Bay Area¹.

— Să nu mai zică nimeni că nu ești o sfântă.

— Chiar că sunt. Tu m-ai făcut să ies din bula mea.

¹ San Francisco Bay Area (Regiunea Golfului San Francisco) – aria din jurul orașului San Francisco și al golfului cu același nume, din care fac parte San Francisco, Oakland și San Jose.

O spun însă cu zâmbetul pe buze și mă uit în jos, la fetița Sabrinei așezată în poala mea. N-am văzut-o pe adorabila de Vivienne decât de două ori până acum și mi se pare că e de două ori mai mare.

— Bine că *ai meritat*.

Țin bebeluși în brațe în fiecare zi, dar nu simt niciodată ce simt cu ea. La Tufts², camera mea de cămin era vizavi de a Sabrinei. Pe urmă ne-am mutat într-un apartament din afara campusului, înainte de a avansa oarecum, pe durata studiilor noastre postuniversitare, într-o casă gata să se prăbușească. Ca un făcut, am ajuns amândouă pe Coasta de Est, în Bay Area, iar acum Sabrina are un *bebe*. Faptul că suntem destul de mari acum ca să facem asta — să naștem copii, să ne *înmulțim* — este sentimentul cel mai ciudat cu putință.

— Azi-noapte m-am trezit la unsprezece cu asta mică, zice Sabrina, privindu-ne drăgăstos, apoi zâmbetul i se strâmbă un pic la colțul buzelor. Și la două. Și la patru. Și la șase...

— OK, ai câștigat. Dar, ca s-o spun pe-a dreaptă, miroase mai bine decât cei mai mulți oameni din autobuz.

Aștern un mic sărut pe capul lui Viv și o așez mai bine în îndoitura cotului, înainte de a întinde cu grijă mâna după cafea.

Ceașca îmi lasă în palmă o senzație stranie. E din ceramică, nu din carton de unică folosință, și nici nu e ditamai cana de inox, pe care Sean mi-o umple până la refuz în fiecare dimineață, presupunând — deloc eronat — că am nevoie de o doză de cofeină demnă de Hulk, ca să fiu gata să fac față zilei. A trecut o veșnicie de când n-am mai avut răgazul să stau cu o cană adevărată în mână și să sorb o licoare, orice.

² Universitatea Tufts – centru universitar privat de studii doctorale, axat esențial pe activități de cercetare.

— Deja arăți ca o mămică, zice Sabrina, uitându-se la noi de pe partea cealaltă a mesei de cafea.

— Avantajul faptului că toată ziua lucrez cu bebeluși.

Sabrina nu mai spune nimic preț de un moment și îmi dau seama de greșeala făcută. Regula numărul unu: să nu discut niciodată despre munca mea în prezența mamelor, mai ales a *proaspetelor* mămici. Practic, îi aud inima palpitând de partea cealaltă a mesei.

— Nu știu cum poți să o faci, zice, șoptit.

În momentul prezent, fraza aceasta este un refren al vieții mele. Se pare că prietenii mei continuă să fie uluiți de decizia mea de a urma cursurile de pediatrie de la UCSF³ — specialitatea terapie intensivă. Fără excepție, surprind la ei urma bănuielii că poate nu simt mila, că îmi lipsește sentimentul matern care, altfel, m-ar împiedica să pot fi zilnic martora suferințelor unor copii bolnavi.

— Cineva trebuie să o facă, îi răspund Sabinei, cu refrenul meu obișnuit.

Apoi adaug:

— Și sunt foarte bună la ce fac.

— Sunt convinsă că așa e.

— Uite, neurologie pediatrică? Asta n-aș putea să fac, zic și îmi mușc buzele, înfrânându-mi fizic imboldul de a spune mai mult...

Ține-ți gura, Macy. Închide *gura aia mare* și taci.

Sabrina dă scurt din cap și se uită la copila ei. Viv îmi zâmbește și dă entuziasmată din piciorușe.

— Nu toate poveștile sunt triste, spun și o gâdil pe burtă. În fiecare zi au loc mici miracole, nu-i așa scumpe?

Sabrina schimbă subiectul, cu vocea destul de ridicată, încât să pară ușor distonant:

— Cum merg pregătirile de nuntă?

3 Universitatea California San Francisco.

Incnesc și îmi lipesc fața de gâtul lui Viv, să îi adulesc mirosul dulce, de bebeluș.

— Așa de bine, care va să zică?

Sabrina râde și întinde mâinile după copilă, ca și cum nu mai suportă să o împartă cu altcineva. Nu pot să o condamn. Micul ghemotoc din brațele mele e așa de călduț și de maleabil.

— Scumpo, e perfectă, îi șoptesc și îi întind bebelușul. O fetiță foarte zdravănă.

Brusc, de parcă tot ce fac este cumva conectat la amintirile mele despre ei — viața gălăgioasă de alături, familia uriașă și haotică pe care eu n-am avut-o niciodată —, mă lovește nostalgia ultimului bebeluș cu care am stat într-adevăr și care nu a avut legătură cu serviciul. E o amintire a mea din adolescență uitându-mă la Alex, în timp ce dormea în leagănul ei.

Mintea îmi țopăie în sute de imagini: doamna Dina pregătind cina, cu Alex înfășată și prinsă de-a curmezișul peste pieptul ei. Domnul Nick ținând-o pe Alex în brațele lui durdulii și păroase, uitându-se la ea cu tandrețea unui întreg sat. George, la 16 ani, care încearcă să schimbe fără incidente un scutec, pe canapeaua familiei — și nu izbutește. Felul protector în care Nick Jr., George și Andreas stau aplecați și își privesc surioara adorată. Apoi, invariabil, mintea se mută la Elliot, aflat exact în spate sau undeva, așteptând tăcut ca frații lui mai mari să plece la ale lor, să se bată, să alerge sau să facă prostii, ca să-l lase să o ia în brațe pe Alex, să-i citească, să-i acorde toată atenția.

Mi-e atât de dor de ei, încât mă doare. Mai ales dor de el.

— Mace, mă apostrofează Sabrina.

Clipesc.

— Ce-i?

— Nunta?

— Da.

Dispoziția mi se schimbă; perspectiva planificării unei nunți, în timp ce jonglez cu o sută de ore pe săptămână la spital, mă epuizează garantat.

— Încă n-am ajuns acolo. Încă mai trebuie să stabilim o dată, să alegem locul... totul. Lui Sean nu-i pasă de detalii, ceea ce e bine, cred?

— Bineînțeles, răspunde Sabrina cu falsă seninătate, mutând-o pe Viv ca să o alăpteze, camuflat, la masă. În plus, care-i graba?

Dincolo de suprafață, întrebarea ei are ascuns un alt gând, pereche: *Sunt prietena ta cea mai bună și nu l-am văzut decât de două ori pe tip, ce mama dracului. Care-i graba?*

Are dreptate. Nu e nicio grabă. Suntem împreună numai de câteva luni. Doar că, în mai bine de zece ani, Sean e primul bărbat pe care l-am cunoscut și cu care pot să fiu fără să simt vreo reținere. E blând, calm și când fetița lui de șase ani, Phoebe, ne-a întrebat când o să ne căsătorim, asta a părut să schimbe ceva în el și l-a împins ca tot atunci, mai târziu, să îmi pună la rândul lui aceeași întrebare.

— Pe cuvânt, îi spun Sabrinei, nu am noutăți interesante. Adică — nu. Am o programare la dentist, săptămâna viitoare.

Sabrina izbucnește în râs.

— La asta am ajuns, zic. În afară de tine, asta e singurul lucru care sparge monotonia viitorului apropiat. Muncă, somn și de la capăt.

Prietena mea îmi înțelege cuvintele drept o invitație de a vorbi liber despre noua ei familie compusă din trei membri, așa că dă drumul unei liste de reușite: primul surâs, primele hohote de râs și, chiar ieri, un pumnișor întins cu precizie ca să apuce ferm degetul mamei.

O ascult și mi-e drag fiecare detaliu, acceptat așa cum este de fapt: un miracol. Mi-aș dori să-i aud toate „detaliile normale” ale fiecărei zile. Îmi place mult ce fac, dar duc dorul să... vorbesc doar.

Astăzi sunt programată să intru în tură la amiază și probabil am să fiu pe secție până la miezul nopții. O să mă întorc acasă, să dorm câteva ore, și mâine o iau de la capăt. Chiar și după cafeaua cu Sabrina și Viv, restul zilei de azi se va contopi cu ziua următoare și — dacă nu se întâmplă ceva cu adevărat îngrozitor pe secție — nu-mi voi aminti absolut nimic din ziua aceasta.

Așa că, în timp ce Sabrina vorbește, încerc să absorb cât pot de mult din lumea aceasta exterioară. Trag în piept mirosul de cafea și de pâine prăjită, sunetul muzicii care răsună dincolo de zarva clienților. Când Sabrina se apleacă să scoată o suzetă din geanta pentru scutece, mă uit spre teighea și trec în revistă femeia cu *dread*-uri roz, bărbatul mai scund, cu un tatuaj pe gât, care preia comenzile și, în fața lor, bustul lung, masculin, care mă surprinde și mă face deosebit de atentă.

Părul aproape negru e des și ciufulit și îi cade peste vârful urechilor. Gulerul îi e întors înăuntru într-o parte, poala cămășii, scoasă din perechea de blugi negri și uzați. E încălțat cu Vans *slip-on* cu un imprimeu în carouri, decolorat și demodat. De-a curmezișul umărului are o geantă de poștaş care i se sprijină pe șoldul opus.

Stă cu spatele la mine și arată la fel cu alți o mie de bărbați din Berkeley, dar eu știu exact despre care dintre ei e vorba.

Îl dă de gol cartea groasă, cu colțurile paginilor întoarse: doar un singur om din câți cunosc ar reciti *Ivanhoe* în fiecare lună octombrie. Ritualic și cu adorație absolută.

Incapabilă să-mi iau ochii de la el, încremenesc în așteptarea momentului când se va întoarce și am să văd

cum l-au transformat ultimii unsprezece ani. Abia dacă pot să mă gândesc la cum arăt eu însămi: uniforma medicală de culoarea mentei, teniși, părul strâns neglijent în coadă de cal. Pe de altă parte, însă, niciunul dintre noi nu se gândise înainte vreodată să analizeze cum arătăm sau cât de îngrijiți suntem. Eram întotdeauna prea ocupați să ne memorăm unul pe celălalt.

Sabina îmi distrage atenția, în timp ce fantoma trecutului meu tocmai plătește ce comandase.

— Mace?

— Scuze, zic și bat din pleoape. Am. Scuze. Am... ce-i?

— Băteam câmpii despre dermatita de scutec. Dar sunt mai interesată de ce te-a făcut să fii așa de...

Se întoarce să-mi urmărească direcția privirii.

— Ah.

„Ah”-ul acesta al ei încă nu înseamnă că a priceput. Este doar legat de cum arată, de la spate, bărbatul acela. E înalt — asta s-a întâmplat brusc, atunci când a împlinit 15 ani. E lat în umeri — tot brusc s-a întâmplat, dar mai târziu. Îmi aduc aminte că observasem asta atunci când cu blugii lăsați la genunchi s-a aplecat pentru prima dată peste mine și trupul lui lat a obturat lumina slabă de deasupra. Are părul des — dar așa l-a avut întotdeauna. Blugii îi stau lăsați pe șolduri și fundul e super. N-am... habar nu am când s-a întâmplat *asta*.

În esență, este exact genul de bărbat la care ne-am holbat în tăcere înainte de a ne privi una pe cealaltă cu expresia mută *Cam da, corect?* E una dintre cele mai bizare conștientizări din viața mea: a devenit genul de necunoscut pe care l-aș admira, visătoare.

E destul de ciudat să-l văd de la spate și mă uit la el atât de intens, încât preț de o clipă sunt convinsă că nici nu e el, de fapt.

Ar putea să fie oricine, în principiu — și, oricum, după zece ani în care am fost despărțiți, cât de bine mai cunosc eu trupul acesta?

Se întoarce și simt cum spațiul rămâne fără aer. E ca și cum aș fi fost lovită în plexul solar și diafragma mi-a paralizat pentru o clipă.

Sabrina îmi aude hârâitul sec și se întoarce iar la mine. O simt cum începe să se ridice de pe scaun.

— Mace?

Trag aer în piept, dar respirația mi-e scurtă și repezită și mă ustură ochii. El are același gen de ochelari cu rame groase, dar nu îi mai micșorează fața. Ochii căprui-intens sunt în continuare măriți de lentilele groase. Nasul e la fel — dar nu mai e prea mare pentru față. Iar buzele sunt la fel și ele — drepte, netede, capabile de cel mai perfect zâmbet sardonice.

Nici nu îmi pot imagina ce figură ar face dacă m-ar vedea aici. S-ar putea să fie o expresie cum nu am mai văzut vreodată la el.

— Mace?

Sabrina întinde spre mine mâna liberă și mă prinde de braț.

— Scumpo, ești bine?

Înghit și închid ochii, să mă scot singură din transă.

— Mda.

— Ești sigură? insistă, nu prea convinsă.

— Adică...

Înghit din nou, deschid ochii și vreau să mă uit la ea, dar privirea îmi e din nou atrasă, peste umărul ei.

— Tipul de colo... E Elliot.

De astă dată scoate un „Ah” plin de înțeles.

atunci

vineri, 9 august
cu cincisprezece ani în urmă

Pe Eliot l-am văzut prima dată în ziua când am fost să vizităm casa.

Cabana era goală; spre deosebire de „produsele” imobiliare bine regizate din Bay Area, casa asta excenetrică, pusă la vânzare în Healdsburg, fusese lăsată complet nemobilată. Deși, ca adult, aveam să învăț să apreciez potențialul pe care îl prezintă spațiile nedecorate, ochilor mei de adolescentă li s-a părut rece și stearpă goliciunea aceea. Casa noastră din Berkley era dezinvolt haotică. Cât a trăit, înclinațiile spre sentimentalism ale mamei au excedat minimalismul danez al tatei, iar după moartea ei a devenit clar că nu s-a îndurat să simplifice decorul.

La cabană, pe pereți erau zone mai închise la culoare, în locurile unde mulți ani stătuseră atârinate tablouri. Covorul avea o dâră de uzură care dovedea traseul preferat al foștilor locatari: de la intrare și până în bucătărie. Etajul era deschis, cu vedere spre intrare, iar coridorul care dădea spre parter era mărginit doar de

o balustradă de lemn, în capăt. La etaj, ușile camerelor erau toate închise, ceea ce conferea culoarului lung un aer ușor băntuit.

— În capăt, a zis tata, făcându-mi semn cu bărbia ridicată spre locul unde voia să mă duc.

El studiasse casa online și știa ceva mai bine decât mine la ce să se aștepte.

— Camera de acolo ar putea să fie a ta.

Am urcat scara întunecoasă, am trecut pe lângă dormitorul matrimonial și baie și am mers până în capătul coridorului lung și îngust. Vedeam pe sub ușă o lumină slabă, verzuie — ceva ce aveam să aflu repede a fi rezultatul zugrăvelii verde-crud, luminate de soarele după-amiezii târzii. Mânerul rotund și rece al ușii era de sticlă, dar nu mată. S-a învârtit cu un scârțâit ruginit. Ușa nu s-a deschis, umezeala persistentă îi înțepenise marginile. Am împins-o cu umărul, hotărâtă să intru, și era cât pe ce să mă prăvălesc înăuntru, în camera luminoasă și caldă.

Era de aproape de două ori mai lungă decât lată. Peretele lung, aproape în întregime ocupat de o fereastră imensă care dădea spre o colină plină de copaci deși, acoperiți cu mușchi. Pe peretele mai îngust, în capăt, o fereastră înaltă și zveltă stătea aidoma unui majordom răbdător și privea spre Russian River, aflat undeva, departe.

Dacă parterul nu era deloc impresionant, cel puțin dormitoarele erau promițătoare.

Entuziasmată, m-am întors să-l caut pe tata.

— Mace, ai văzut debaraua de aici? a venit între-barea lui, exact când pășeam afară din cameră și el ieșea din dormitorul matrimonial. Mă gândeam că am putea să o transformăm într-o bibliotecă pentru tine.

Am auzit cum îl cheamă una dintre agente așa că, în loc să vină la mine, a luat-o înapoi în jos pe scări.

M-am întors în dormitor și am mers în spate. Ușa debaralei s-a deschis fără împotrivire. Clanța era chiar caldă când am pus mâna pe ea.

La fel ca orice alt loc din casă, era complet neame-najată. Dar nu era goală.

Perplexă și ușor panicată, inima a început să-mi bată mai tare.

În spațiul acela larg, un băiat stătea întins pe jos. Citise, ghemuit în colțul cel mai îndepărtat, cu spatele cocoșat și gâtul arcuit, ca un C, astfel încât să încapă în partea cea mai scundă, sub tavanul în pantă.

Nu putea să aibă mai mult de 13 ani, la fel ca mine. Slab, cu un păr des și negru care avea nevoie urgentă să ia contact cu niște foarfece și ochi mari, căprui, ce priveau de după ochelarii zdraveni. Nasul îi era prea mare pentru față, dinții, prea mari pentru gură, iar întreaga lui prezență era prea mare pentru o încăpere care ar fi trebuit să fie goală.

Întrebarea a izbucnit din mine ca o erupție, tivită cu neliniște:

— Tu cine ești?

Băiatul m-a fixat cu privirea, ochii, holbați de surpriză.

— Nu mi-am dat seama că o să vină într-adevăr cineva să vadă casa asta.

Inima încă îmi bubuia în piept. Ceva din felul în care mă privea — ochii mari din spatele lentilelor, fără să clipească — m-a făcut să mă simt ciudat de expusă.

— Ne gândim să o cumpărăm.

Băiatul s-a ridicat în picioare, și-a scuturat hainele de praf și a dezvelit astfel partea cea mai groasă a piciorului,

adică genunchiul. Avea pantofi maro de piele lucioasă, cămașa călcată și băgată în pantalonii scurți, sport. Părea complet inofensiv... dar de îndată ce a făcut un pas în față, inima mi s-a panicat și am exclamat:

— Tata are centura neagră.

— Pe bune? a zis, cu un aer pe jumătate speriat, pe jumătate sceptic.

— Da.

S-a încruntat și sprâncenele i s-au unit într-o singură linie.

— La ce?

Mi-am lăsat pumnii în jos, de unde îi ținusem proptiți, în șold.

— Bine, n-are centura neagră. Dar e ditamai.

Părase să creadă partea asta și, neliniștit, s-a uitat peste umărul meu.

— Oricum, ce faci aici? l-am întrebat, privind în jur.

Spațiul era imens, pentru o debara. Un pătrat perfect, cel puțin trei metri și jumătate pe fiecare latură, cu un tavan înalt care se apleca brusc spre fundul încăperii, unde nu avea probabil mai mult de un metru înălțime. Mă vedeam stând acolo, pe o canapea cu perne și cărți, petrecând o după-amiază de sâmbătă perfectă.

— Îmi place să citesc aici, a zis.

A ridicat din umeri și simetria mintală dintre noi a trezit în mine ceva ce dormita, o vibrație pe care nu o mai simțisem de mulți ani.

— Pe vremea când casa aparținea familiei Hanson, mama avea o cheie și ei nu veneau niciodată aici.

— Părinții tăi o să cumpere casa asta?

— Nu, a zis, cu un aer confuz. Eu stau alături.

— Deci, nu ai încălcat proprietatea?

A clătinat din cap.

— E zi de *vizionare*, ai uitat?

L-am privit din nou. Avea o carte groasă, cu un dragon pe copertă. Băiatul era înalt și colțuros peste tot pe unde era posibil — coate ascuțite și umeri țuguiți. Părul era vâlvoi, dar pieptănat. Avea unghiile tăiate.

— Deci, doar stai pe aici?

— Uneori. Sunt vreo doi ani de când casa stă goală.

Am mijit ochii.

— Ești *sigur* că ar trebui să fii aici? Mi se pare că ai răsuflarea tăiată și ești agitat, parcă.

A strâns din umeri colțuroși, ridicaiți spre cer.

— Poate că tocmai am alergat la maraton.

— Nu pari să fii în stare să alergi nici măcar până la colț.

Băiatul s-a oprit să-și tragă sufletul și pe urmă a izbucnit în râs. Era un hohot care nu părea să fie eliberat prea des și ceva a înflorit în sinea mea.

— Cum te cheamă?

— Elliot. Și pe tine?

— Macy.

Elliot m-a fixat cu privirea, și-a împins cu un deget ochelarii pe nas, dar aceștia au alunecat imediat la loc.

— Știi, dacă o să cumpărați casa asta, n-o să mai vin aici doar să citesc.

Era ceva ca o provocare în spusesele lui, o alternativă pe care mi-o oferea. *Prieten sau dușman?*

Chiar aveam nevoie de un prieten.

Am pufnit și i-am zâmbit fără entuziasm.

— Dacă o să cumpărăm casa asta, poți să vii și să citești aici, dacă vrei.

Elliot a surâs, cu un zâmbet așa de larg, că puteam să-i văd dinții.

— Poate că în tot timpul ăsta n-am făcut decât să o țin la cald pentru tine.